

Arrest

nr. 175 330 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 april 2016 wordt de verzoekende partij betrapt als zijnde illegaal tewerkgesteld bij haar broer in diens vennootschap. Een PV gekend onder nummer AN.069.12.013923.16 wordt opgesteld door een sociaal inspecteur.

Aan de verzoekende partij wordt op 28 april 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ter kennis gegeven dat uiteindelijk leidt tot haar repatriëring voltrokken op 11 mei 2016.

Op 28 april 2016 met kennisgeving diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: B.

voornaam: E.

geboortedatum: 20.01.1988

geboorteplaats: Palu

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/04/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1 . tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2 een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV zal opgesteld door de sociale inspectie) bestaat er een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel luidt:

"Enig middel: Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, schending van artikel 7, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15/12/1980, artikel 8 van het verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), machtsmisbruik, van het redelijkheidsbeginnel, van de zorgvuldigheidsplicht:

9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren.

De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, niettegenstaande het feit dat hij in België familie heeft en zich bij hen zou willen vestigen. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met enerzijds de familiebanden in België en waarom zij anderzijds geen termijn toestaat van vrijwillig vertrek.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoeker en waarom er zo snel werd overgegaan tot afleveren van de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies.

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoekster dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij voor kiest om verzoekster een langdurig inreisverbod op te leggen van wel twee jaar. Dat verzoeker bezwaarlijk twee jaar kan wachten om terug herenigd te worden met zijn familie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker.

9.3. Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;[...]”

Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 7 en 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplichting tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij diende verder de bestreden beslissing ook niet te nemen. Hij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoeker vormt én met de concrete omstandigheden van het dossier. Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Dat er ook geen rekening is gehouden met de eis om het gezinsleven te eerbiedigen.

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te

stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoeker een familielid is van een Nederlandse onderdaan.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu hij zal worden gescheiden van zijn familie en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoeker.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Door de vasthouding van verzoeker wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering en vasthouding van verzoeker, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker, zijn broer, zijn nichten en neven. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft overigens ook een blanco strafblad.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om zich in België te vestigen, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.6. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de

zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.“

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verzoeker stelt een schending voor van artikel 13 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM, het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat in de beslissing niet wordt uitgelegd waarom hem een inreisverbod werd opgelegd. Volgens hem diende gemotiveerd te worden waarom er geen rekening gehouden werd met de familieleden in België en waarom er geen termijn toegestaan werd van vrijwillig vertrek. Hij meent dat het niet toegelaten is om de bijlage 13septies en sexies op te splitsen. Hij zou bezwaarlijk twee jaar kunnen wachten om terug herenigd te worden met zijn familie. Er zou geen rekening gehouden zijn met zijn gezinsleven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat d.d. 28 april 2016 een administratief verslag vreemdelingencontrole werd opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.051774/2016 – GF) wegens zwartwerk. Er werd vervolgens een proces-verbaal opgesteld door de sociale inspectie, dat zich in het administratief dossier bevindt. Op grond van verzoekers illegaal verblijf, dat niet betwist wordt, en op grond van het feit dat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefende, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, werd hem het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten waarbij hem geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten. Op grond van het feit dat geen termijn werd toegestaan om het grondgebied te verlaten, ging de genomen bijlage 13septies, gepaard met een inreisverbod, gesteund op artikel 74/11 §1, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker is niet in staat om het determinerend motief en de wettelijke bepaling op grond waarvan de bestreden beslissing genomen werd, namelijk artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, te betwisten.

Waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met zijn gezinsleven, dient te worden opgemerkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat er sprake is van een effectief gezinsleven in België. Uit het administratief dossier kan worden afgeleid dat hij voorhoudt een gezinsleven te vormen met zijn broer, schoonzus en kinderen. Echter, daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat er sprake zou zijn van enige band van afhankelijkheid tussen hem en zijn broer, schoonzus en kinderen. Het bestaan van een gezinsleven kan derhalve niet worden weerhouden. Bovendien vloeit er uit artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht voort.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 29 april 2016 een vragenlijst werd overhandigd aan verzoeker in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde dat zijn broer, schoonzus en hun kinderen in België verblijven. Hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen te hebben in België. Op de vraag of er redenen zijn waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn herkomstland, antwoordde hij dat hij op de kinderen van zijn broer past en dat hij niemand anders zou hebben om op hen te passen. Hij verklaarde nog enkele maanden op ze te willen passen en daarna zou hij terugkeren. Voorgaande verklaringen werden vervolgens geëvalueerd. Verzoeker kan niet voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met zijn gezinsleven, louter omdat in de bestreden beslissing hieromtrent niet formeel gemotiveerd werd.

Het inreisverbod van twee jaar werd opgelegd omwille van de bescherming van de immigratiecontrole en economische en sociale belangen. Omtrent de duur werd derhalve wel gemotiveerd.

Waar hij kritiek levert op het feit dat twee aparte beslissingen genomen werden, dient gewezen te worden op artikel 12 van het Koninklijk besluit tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 augustus 2013.

“ Artikel 110tercivies van hetzelfde besluit, ingevoegd door het koninklijk besluit van 19 juni 2012, wordt vervangen als volgt : “ Art. 110terdecies. Aan de onderdaan van een derde land bedoeld in artikel 74/11 van de wet, wordt een inreisverbod overeenkomstig het model van bijlage 13sexies betekend.

Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in de artikelen 7 of 27 en 74/14, § 3, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering, overeenkomstig het model van bijlage 13septies, betekend."

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In casu wordt de juridische grondslag vermeld (artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet) en wordt op uitvoerige wijze de feitelijke grondslag vermeld. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij illegaal verblijft in het Rijk en werte zonder de vereiste machtiging. Dit is afdoend. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De verzoekende partij betwist de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aan die moet worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)".

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan"*.

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *"door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval"*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij stelt wordt in de bestreden beslissing op voldoende duidelijke wijze uiteengezet waarom een inreisverbod wordt opgelegd: verzoekende partij heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden, terwijl zij aan het werk was zonder arbeidskaart.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met de familie in België en haar wens zich bij deze te vestigen wordt er vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich wenst te vestigen in België en zij daar ook geen aanvraag voor heeft ingediend.

Integendeel blijkt uit de vragenlijst die de verzoekende partij voor haar repatriëring invulde dat zij stelde dat haar broer, schoonzus en diens kinderen in België verblijven en dat zij “oppaste” op de kinderen en zij enkel nog enkele maanden op hen wenste te passen om dan terug te keren naar het herkomstland. De Raad ziet niet in waarom deze redenen hadden moeten betrokken worden in het nemen van de bestreden beslissing nu dergelijke uitlatingen niet in het minst enig daadwerkelijk gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM suggereren.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de duur van het inreisverbod, in casu niet de wettelijk voorziene maximumtermijn van drie jaren, maar slechts twee jaren bedraagt. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris verwijst naar het belang van de immigratiecontrole, de economische en sociale belangen en naar het feit dat de verzoekende partij illegaal verbleef en zonder vereiste machtiging werkte. Dit motief vindt steun in het administratief dossier en wordt niet weerlegd door de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat met haar betoog voorbij aan deze motieven die kennelijk redelijk zijn.

Waar de verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet in een aparte akte kon genomen worden maar diende vervat te zijn in het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, kan zij niet gevolgd worden. Uit artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet blijkt weliswaar dat een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gegeven maar nergens is voorzien dat de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten eenzelfde beslissing moeten zijn. Ook artikel 74/11 van de vreemdelingenwet voorziet slechts dat ook een bevel om het grondgebied te verlaten moet gegeven worden. In artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet gelezen worden dat beide beslissingen in een zelfde akte/beslissing thuishoren. De opmerking in de nota van de verwerende partij is dienaangaande terecht. De verwijzing naar het bepaalde in artikel 12 van het vreemdelingenbesluit volstaat.

Voorts laat de verzoekende partij na aan te duiden op basis van welke internationale bepaling de toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in casu zou uitgesloten zijn.

De verzoekende partij kan voorts de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren nu de bestreden beslissing niet op grond van dit artikel werd genomen en de verzoekende partij evenmin in casu het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten heeft aangevochten, bevel om het grondgebied te verlaten dat overigens al is uitgevoerd.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet verplicht is om een inreisverbod op te leggen en zij zich omwille van humanitaire redenen hiervan kan onthouden, toont zij niet het bestaan van humanitaire redenen aan.

Waar de verzoekende partij de verwerende partij machtsmisbruik verwijt omdat geen rekening is gehouden met het gezinsleven, is deze grief zelfs niet ernstig te noemen nu bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat het oppassen op kinderen gedurende een korte periode het bestaan van een gezinsleven impliceert. Voorts is het de Raad een raadsel uit welke elementen zou blijken dat de verzoekende partij in België een privéleven heeft opgebouwd. De verzoekende partij stelt in de vragenlijst dat zij slechts sedert enkele maanden in België verblijft. De verwerende partij kan volledig gevolgd worden in haar redenering dat enig element van duurzame relatie ontbreekt en dat evenmin bijzondere afhankelijkheidselementen zijn bijgebracht om het bezoek van de verzoekende partij aan haar broer, schoonzus en diens kinderen te kunnen aanzien als een gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikelen 74/11, 74/13

en 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Noch kan enige vorm van machtsmisbruik worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet het geval is.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN